

та се спре при Янка
въ росната полянка.
Устица отвори,
кротко заговори:
„Хубавилке, дружке,
Янке теменужке,
азъ не ща тревица,

ни вода водица,
нито самокитка,
ни месена питка,
нито синъ синчець,
ще ми се медаць
и игри игралки,
че сме още малки. . .

И. Стубель

КРАЧУНЪ И МАЛЧО ВЪ СОФИЯ

ГЛАВА III

ГЕРОИ НА ПОЖАРА

Фу! Опустѣла му градината!
Ти вижъ, каква беда!
Единъ-два скока — и двамината
прехвърлиха зида.
Особено Малчо — да го видите! —
Ужъ мъничекъ челякъ —
предраска прѣвъ презъ керемидитѣ,
катъ сжщи котаракъ.

— Крачуне, дрѣжъ се отподире ти,
че азъ на бѣгъ съмъ слабъ, —
лѣвѣтъ ще ни изгуби диритѣ;
хвърли му малко хлѣбъ!
Азъ утре ще му видя смѣтката:
ще го разкъсамъ живъ! . . .

Но Нуми си остана въ клетката,
спокоенъ, горделивъ . . .

*

Улицата бѣше тиха и пустинна,
и страхътъ имъ сякашъ малко попремина.
Пакъ трѣгнѣха двама изъ града незнаенъ
и поеха кротко разговоръ потаенъ.

— Охъ, Крачуне, ти ги бъркашъ тия каши!

— А брѣ, Малчо, ти се много май изплаши?